

Forslag

til

Lov om ændringer i myndighedsloven.

Fremsat den 27. november 1956 af *justitsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 277 af 30. juni 1922 om umyndighed og værgemål sker følgende ændringer:

Til § 6.

§ 6 affattes således:

„*Stk. 1.* For mindreårigt ægtebarn er forældrene i forening født værge. Dersom den ene af forældrene dør eller i henhold til § 12 ikke kan være værge eller bliver frataget værgemålet, er den anden alene født værge.

Stk. 2. Er forældremyndigheden tillagt den ene af forældrene, er denne alene født værge.

Stk. 3. Efter forældremyndighedens ophør kan det i tilfælde af forældrenes ophevelse af samlivet, deres separation eller skilsmisse bestemmes, at den ene af dem indtil videre skal være værge alene. Det samme gælder, når en af forældrene ved fraværelse, sygdom eller af anden grund er forhindret i at deltage i værgemålets udøvelse. Sådan bestemmelse bliver påny at ophæve, når de omstændigheder, der begrundede afgørelsen, ikke længere foreligger.“

Til § 17.

§ 17, stk. 3, affattes således:

„Bestemmelse om fratagelse af værgemål samt om, at værgemål for mindreårigt ægtebarn skal tilkomme den ene af forældrene, og om ophevelse af sådan bestemmelse træffes af skifteretten på det sted, hvor værgemålstilsynet føres, i København af Magistraten.“

Som ny § 50 a indføres efter § 50:

„*Stk. 1.* Når forældrene i forening er værge for mindreårigt ægtebarn, kan enhver af dem give den anden fuldmagt til i almindelighed eller med hensyn til nærmere bestemte anliggender at udøve værgemålet alene.

Stk. 2. Enhver af forældrene kan med virkning overfor trediemand modtage og kvittere for ydelser, der lovligt kan erlægges til en værge, medmindre den anden til vedkommende trediemand har anmeldt, at han ønsker at medvirke.

Stk. 3. Er den ene af forældrene ved fraværelse, sygdom eller af anden grund midlertidig forhindret i at deltage i en under værgemålet hørende afgørelse, som ikke uden ulempe kan opsættes, udøves bestemmelsesretten af den anden.“

Til § 51.

§ 51, stk. 2, affattes således:

„Udøves værgemål for mindreårigt ægtebarn af forældrene i forening, og er de uenige om en afgørelse, træffes denne af pupilautoriteterne.“

§ 2.

Denne lov træder i kraft den 1. januar 1957.

Loven gælder ikke for Grønland.

Efter forhandling med det færøske hjemmestyre kan loven ved kgl. anordning sættes i kraft på Færøerne med de ændringer, som måtte findes hensigtsmæssige under hensyn til de særlige forhold på øerne.

Bemærkninger til lovforslaget.

Efter § 6 i lov nr 277 af 30. juni 1922 om umyndighed og værgemål er faderen som hovedregel født værge for mindreårigt ægtebarn. Dør faderen, eller kan han ikke udøve værgemålet som følge af, at han selv er umyndig eller står under lavværgemål, eller bliver værgemålet frataget ham, er moderen født værge. Moderen er endvidere født værge, såfremt forældremyndigheden er tillagt hende alene.

Myndighedsloven som helhed er fremstået af det nordiske lovsamarbejde, men bestemmelserne i kapitel II om værger er resultat af drøftelser alene mellem danske og svenske delegerede. Loven er udarbejdet på grundlag af et udkast fra en ved kongelige resolutioner af 25. juli 1910, 19. juni 1912, 29. december 1914 og 14. april 1919 nedsat kommission.

I kommissionens bemærkninger til udkastets § 6 siges det, at der kunne være spørgsmål om at lade forældrene udøve værgemålet i forening, ligesom det var foreslået om forældremyndigheden. Dette anså man dog for uhensigtsmæssigt under hensyn til, at værger skal optræde i retlige forhold, og det ville være besværligt, hvis der altid skulle optræde to personer i forening i sådanne forhold. Værgemålet burde derfor efter kommissionens opfattelse tilkomme den ene af forældrene og da faderen, da han forudsattes i almindelighed at være den mest forretningskyndige og oftest tillige den ældste. Moderens ret til værgemålet skulle således kun indtræde, hvis faderen af de bestemte i loven angivne grunde var udelukket fra værgemålet.

Også under lovforslagets behandling på rigsdagen overvejede man at tillægge forældrene i forening værgemålet. Det af landstinget nedsatte udvalg vedrørende lovforslaget udtalte i sin betænkning af 26. maj 1922 (R. T. 1921-22 tillæg B sp. 3285), at man fandt det naturligt, at forældrene blev ligestillet med hensyn til værgemålet. Et flertal indenfor udvalget havde dog på grund af vanskeligheden med hensyn til at finde frem til en ordning, som juridisk og administrativt kunne anses for praktisk gennemførlig, afstået fra at fremsætte ændringsforslag, medens et mindretal fremkom med et forslag til ændring af § 6, hvorefter forældrene i forening skulle være værger, dog således, at udadtil kun den ene kunne optræde og da kun med fuldmagt fra den anden. Dette ændringsforslag forkastedes imidlertid ved lovforslagets anden behandling i landstinget. I folketinget var meningene om det her rejste spørgsmål ligeledes delte,

men et af mindretallet i det af folketinget nedsatte udvalg stillet ændringsforslag svarende til det af landstingsudvalgets mindretal fremsatte (R. T. 1921-22 tillæg B sp. 3663) blev forkastet ved lovforslagets anden behandling i folketinget, og ved tredje behandling vedtoges lovforslaget uforandret.

I Norge gælder ifølge lov om vergemål for umyndige af 22. april 1927 stort set de samme regler som herhjemme om værgemål for mindreårigt ægtebarn. Det samme gjaldt for Sveriges vedkommende, indtil det ved lov af 10. juni 1949 blev bestemt, at forældrene i forening er værge for mindreårigt ægtebarn. I Finland gælder efter lov om formynderskab af 19. august 1898 en særlig ordning, idet man ikke anlægger nogen sondring mellem forældremyndighed og værgemål. De hertil hørende beføjelser tilkommer forældrene i forening. Det tilkommer dog faderen alene at repræsentere barnet for retten og overfor andre myndigheder samt at bestyre dets formue, såfremt moderen ikke anses mere egnet dertil.

På et møde i København i januar 1948 i udvalget for nordisk lovsamarbejde blev spørgsmålet om en ændring af reglerne om værgemål for mindreårigt ægtebarn på svensk foranledning taget op til drøftelse, og drøftelserne fortsattes på møderne i Helsingfors i maj 1949 og i Stockholm i maj 1950. På et møde i udvalget i juni 1954 anmodede de norske og danske delegerede om oplysning om, hvilke erfaringer man havde gjort i Sverige efter indførelsen af bestemmelsen om, at forældrene i forening skulle være værge. Efter modtagelsen af disse oplysninger er der fra norsk side udråbt et foreløbigt udkast til indførelse af tilsvarende regler i Norge, og på udvalgets møde i Oslo i maj 1955 oplystes det, at det norske justisdepartement var stemt for inden rimelig tid at fremsætte lovforslag i overensstemmelse med udkastet.

Myndighedslovens bestemmelser om værgemål for mindreårigt ægtebarn danner en undtagelse fra det i dansk ret nu almindeligt gældende princip om ægtefællers ligeberettigelse. Ønskeligheden af også på dette punkt at ligestille den gifte kvinde med manden gør sig i dag i kraft af samfundsudviklingen gældende med endnu større styrke end ved myndighedslovens ikrafttræden.

Med hensyn til forældremyndighed har myndighedsloven allerede gennemført en sådan ligestilling. De spørgsmål, der opstår ved udøvelse af værgemål og forældremyndighed, vil imidlertid jævnlig

praktisk stå i nær forbindelse med hinanden. Mange af de beslutninger, der træffes af forældremyndighedens indehaver, ligger nær op ad de beslutninger, det tilkommer værger at træffe, og ofte — navnlig hvor den mindreårige ikke ejer formue — er de af lige så stor betydning for den mindreåriges økonomi. Det er således normalt forældremyndighedens indehaver, der indtil den mindreåriges 18. år på dennes vegne indgår aftaler om tjeneste eller andet personligt arbejde. Det er endvidere forældremyndighedens indehaver, der kan fratage en mindreårig under 18 år rådigheden over selverhverv, hvis det skønnes, at hans tarv kræver det. På den anden side vil de beslutninger, der træffes af forældremyndighedens indehaver, ofte ikke kunne føres ud i livet uden værgens medvirken. Dette gælder bl. a. beslutninger med hensyn til barnets opdragelse og uddannelse, der hyppigt vil forudsætte, at der er midler til rådighed hidrørende fra barnets formue. Hvor det er tilfældet, vil faderen som følge af de gældende regler om værgemål reelt få en langt stærkere stilling ved udøvelsen af forældremyndigheden end moderen.

Særlig stødende vil moderens udelukkelse fra værgemålet føles i de tilfælde, hvor barnets formue hidrører fra hendes slægt.

Det fremhævede hensyn til ægtefællernes principielle ligestilling kunne dog ikke begrunde en ændring, hvis denne gennemsnitligt eller blot i et ikke uvæsentligt udsnit af værgemålstilfældene måtte erkendes at komme i strid med børnenes interesser. Det kan imidlertid ikke antages, at en sådan strid vil opstå. Hensynet til børnenes tarv kan tværtimod anføres til støtte for en ændring af de omhandlede regler. Ofte vil moderen være lige så eller mere egnet end faderen til at varetage barnets økonomiske interesser. Hendes deltagelse i værgemålet vil netop kunne medføre, at de opståede spørgsmål bliver bedre belyst, og hun vil tillige herved få indblik i barnets økonomiske forhold, hvilket vil være af betydning, såfremt hun senere måtte blive indehaver af værgemålet ved faderens død eller af andre grunde.

Når man i 1922 veg tilbage for at gennemføre en regel om, at forældrene i forening skulle være værge for mindreårigt ægtebarn, var årsagen hovedsagelig de indvendinger af praktisk art, der fremførtes. Disse indvendinger tager bl. a. sigte på den situation, at ægtefæller, som i forening udøver værgemål for deres børn, ikke kan nå til enighed om en afgørelse. Da det ikke altid vil være muligt her, hvor der er tale om afgørelser på formuerettens område, at lade spørgsmålene henstå uafgjort, må der i sådanne tilfælde skabes mulighed for, at andre

end forældrene kan træffe afgørelsen, og denne afgørelsesret må naturligt henlægges til de myndigheder, som iøvrigt beskæftiger sig med umyndiges og disses værgers forhold. Navnlig i debatten forud for indførelsen af dobbeltværgemål i Sverige er det anført, at denne mulighed for, at ægtefællerne kan indbringe deres tvistigheder for myndighederne, kan betyde en fare for ægteskabet. Dette argument kan dog næppe tillægges stor betydning. I de tilfælde, hvor tvistigheder om værgemålets udøvelse indbringes for myndighederne, vil forholdet i ægteskabet oftest i forvejen være dårligt, og at der er mulighed for at forelægge tvistigheder for myndighederne, vil næppe gøre forholdene værre. Iøvrigt vil der vel ligge en lige så stor fare for ægteskabet i, at den ene ægtefælle har en afvigende opfattelse med hensyn til bestyrelsen af barnets formue uden at have nogen ret til at fremføre sin mening.

Selv om forældrene kan enes om værgemålsafgørelserne, vil der kunne opstå praktiske vanskeligheder ved værgemålets udøvelse. Den omstændighed, at sagen, forinden en afgørelse træffes, må drøftes af forældrene, og at disse i princippet begge skal deltage ved alle retshandler, vil kunne medføre ulemper og tidsspilde. For trediemand betyder indførelse af dobbeltværgemål en yderligere usikkerhed med hensyn til, hvem der som værge er berettiget til at repræsentere barnet og træffe aftaler på dets vegne i formueretlige forhold. For overformynderiet og for andre pengeinstitutter, der har midler indestående tilhørende mindreårige, vil det medføre ulempe og forøget korrespondance, at man fremtidig må kræve underskrift af begge forældrene, hvor man før kunne nøjes med faderens underskrift. Det vil i vidt omfang blive nødvendigt at søge oplysning om, hvem værgemålet tilkommer efter ordningens gennemførelse, og dette vil navnlig i de første år betyde en forøget arbejdsbyrde for de respektive institutioner, navnlig for overformynderiet.

De her anførte indvendinger mod forslaget gennemførelse kan dog ikke tillægges afgørende betydning. Det hører til sjældenhederne, at et barn ejer formue af nogen betydning, sålænge begge forældrene lever, og en del af vanskelighederne vil kunne undgås, såfremt den ene af forældrene meddeler den anden fuldmagt til at udøve værgemålet. Endelig vil den i § 50 a, stk. 2, foreslåede regel i væsentlig grad formindske de vanskeligheder, dobbeltværgemålet vil medføre for forældrene og for overformynderiet og de øvrige pengeinstitutter. Herom henvises nærmere til bemærkningerne til bestemmelsen.

Erfaringerne fra Sverige med hensyn til de i dette land indførte dobbeltværgemål for forældre tyder ikke på, at de praktiske vanskeligheder vil være uovervindelige. Det er således oplyst om forholdene i Stockholm, at det i ret vid udstrækning forekommer, at moderen meddeler faderen fuldmagt til at udøve værgemålet, og at der ikke for vedkommende myndighed har foreligget sager om afgørelse af tvistigheder mellem ægtefæller med hensyn til værgemålets udøvelse. Ordningen har vel medført visse ulemper, idet den undertiden giver anledning til ulejlighed og tidsspilde derved, at man nu må have begge forældres underskrift, hvor man før kunne klare sig med faderens alene, men disse ulemper vurderes som værende af mindre betydning.

Justitsministeriet må herefter være af den opfattelse, at de praktiske vanskeligheder, der vil følge af en regel om, at forældrene i forening er væрге for mindreårigt ægtebarn, ikke kan tillægges en sådan betydning, at de i dag bør være til hinder for, at princippet om ægtefællernes ligestilling gennemføres også for så vidt angår udøvelsen af værgemål.

Ved udformningen af det foreliggende forslag har man iøvrigt, navnlig gennem de til § 50 foreslåede bestemmelser, søgt at eliminere de væsentligste praktiske vanskeligheder, som kunne opstå ved det dobbelte værgemål.

Ved et samtidig hermed fremsat forslag til lov om ændring af lov nr. 90 af 11. april 1916 om rettens pleje tilsigtes afhjulpet de vanskeligheder, som dobbeltværgemålets indførelse ville kunne medføre ved behandlingen af retssager.

Der er indhentet udtalelser om nærværende forslag fra overformynderiet, overpræsidenten i København, amtmændene over Københavns, Aarhus, Aalborg, Odense og Vejle amter, Københavns Magistrat, Sagførerrådet, Den danske Dommerforening, Danmarks Sparekasseforening og Danske Bankers Fællesrepræsentation. Bortset fra overformynderiet har ingen af de nævnte myndigheder og institutioner haft noget afgørende principielt at indvende mod forslaget. En af overpræsidenten i København fremsat detailbemærkning omtales nedenfor i bemærkningerne til den foreslåede ændring af myndighedslovens § 17, stk. 3.

Til lovforslagets § 1,

Til § 6.

Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt. indeholder forslagets vigtigste regel: at forældrene i forening skal være født væрге for mindreårigt ægtebarn. Der er nærmere

redegjort for begrundelsen for bestemmelsen i indledningen til bemærkningerne.

Stk. 2 er uforandret fra den nugældende lov med en enkelt redaktionel ændring. Forældremyndigheden kan være tillagt den ene af forældrene efter lovens § 22, stk. 2, § 23 eller § 24. Ved sin tilknytning til disse regler får bestemmelsen betydning ved værgemål for ugifte personer under 18 år, jfr. lovens § 18. Dersom værgemålet i medfør af den omhandlede regel inden barnets 18. år er overgået til den ene af forældrene, fortsætter denne dog som væрге alene også efter forældremyndighedens ophør.

Bestemmelsen i stk. 3, 1. punktum giver mulighed for at henlægge værgemålets udøvelse til den ene af forældrene i tilfælde af, at disse ophæver samlivet eller bliver separeret eller skilt. Bestemmelsen vedrører kun tiden efter forældremyndighedens ophør, idet tilfælde af samlivsophævelse m. v. forinden dækkes af reglen i paragraffens stk. 2 sammenholdt med lovens § 24.

Reglen i stk. 3, 2. punktum finder anvendelse såvel før som efter forældremyndighedens ophør, men vil dog særlig have praktisk betydning for tilfælde af længere værende fraværelse m. v. i tiden efter forældremyndighedens ophør. Er der blot tale om kortvarigere forhindringer fra den ene af forældrenes side, vil nemlig den som ny § 50 a, stk. 3 foreslåede regel i almindelighed overflødigsgøre, at der træffes særlig bestemmelse i medfør af § 6, stk. 3 om overførelse af værgemålet til den anden af forældrene alene. Såfremt forhindringen er af længere varighed, består der endvidere for så vidt angår børn under forældremyndighed en adgang til at opnå overøvrighedens bestemmelse om, at forældremyndigheden indtil videre skal tilkomme den anden af forældrene alene, og er sådan overøvrighedsbestemmelse truffet, følger værgemålet i medfør af § 6, stk. 2 automatisk forældremyndigheden. Man har imidlertid ikke ment at kunne udelukke, at der også ved kortvarige forhindringer eller med hensyn til børn under forældremyndighed i særlige tilfælde vil kunne være praktisk trang til, at speciel bestemmelse med hensyn til værgemålets udøvelse kan træffes.

De i stk. 3 omhandlede afgørelser skal ifølge forslaget til § 17, stk. 3 træffes af vedkommende skifteret (i København magistraten).

Da det for værgemålets vedkommende er af betydning, at det til enhver tid lader sig klart konstatere, hvem værgemålet tilkommer, har man fundet det mest hensigtsmæssigt, at de i medfør af stk. 3, 1. og 2. punktum trufne bestemmelser ikke automatisk falder væk, når deres begrundelse

er bortfaldet, men at dette først sker efter en officiel konstatering fra skifterettens (magistratens) side af, at betingelserne for den fælles udøvelse af værgemålet påny er til stede. Hertil sigter den i stk. 3, 3. punktum foreslåede regel. Det kan dog ikke dermed være udelukket, at skifteretten (magistraten), dersom det undtagelsesvis lader sig gøre, på forhånd indskrænker den oprindelige bestemmelse om værgemålets udøvelse ved den ene af forældrene til kun at omfatte et bestemt angivet, nærmere begrænset tidsrum, således at værgemålet ved dette tidsrums ophør uden ny bestemmelse falder tilbage til forældrene i forening.

Til § 17.

Ændringen er en naturlig følge af indførelsen af bestemmelserne i § 6, stk. 3.

Overpræsidenten i København har i sin udtalelse om forslaget henstillet til ministeriets overvejelse, at forslaget til § 17, stk. 3 ændres således, at afgørelser i henhold til § 6, stk. 3, 1. pkt. træffes af overøvrigheden, dog at afgørelse kan træffes ved dom, hvis begæring derom fremsættes under en ved domstolene verserende separations- eller skilsmissegang.

Justitsministeriet må imidlertid finde det mest hensigtsmæssigt, at de omhandlede afgørelser træffes af de samme myndigheder, som i forvejen beskæftiger sig med besikikkelse af værger og fratagelse af værgemål. For så vidt angår regnskabspligtige værgemål vil det kendskab til forholdene, som skifteretten gennem værgemålstilsynet har kunnet erhverve sig, være af væsentlig betydning for afgørelserne. Det må herved erindres, at det netop vil være i de forholdsvis fåtallige regnskabspligtige værgemål, at spørgsmålet om anvendelsen af § 6, stk. 3 fortrinsvis bliver aktuelt, medens dette formentlig kun i ret begrænset omfang vil være tilfældet med hensyn til andre værgemål. En gennemførelse af overpræsidentens forslag kunne befrygtes at ville medføre, at spørgsmålet om fordeling af værgemålet ville blive et normalt led i separations- og skilsmissegange, hvor de pågældende ægtefæller har mindreårige fællesbørn over 18 år; dette må efter det udviklede anses for uforment. Allerede af de nævnte grunde har man ikke ment at burde ændre forslaget på det omhandlede punkt.

Til § 50 a.

Også uden særlig lovhjemmel måtte man formentlig antage, at den ene af forældrene kunne give den anden fuldmagt til alene at udøve værgemålet, i alt fald hvis fuldmagten begrænsedes til nærmere bestemte anliggender. Man har dog fundet

det rigtigst for at udelukke tvivl udtrykkeligt at bestemme, at en sådan fuldmagt til at udøve værgemålet vil kunne meddeles såvel i almindelighed som med hensyn til nærmere bestemte anliggender. Som følge af forholdets særlige person- og familieretlige karakter må den af ægtefællerne, der har givet den anden fuldmagt, til enhver tid kunne tilbagekalde fuldmagten og påny tage del i udøvelsen af værgemålet. Løvrigt vil de regler om fuldmagter og disses tilbagekaldelse, der indeholdes i kapitel 2 i lov nr. 242 af 8. maj 1917 om aftaler og andre retshandler på formuerettens område, være anvendelige med de modifikationer, der følger af forholdets særlige natur.

Som omtalt i de indledende bemærkninger vil en af de mest følelige ulemper ved dobbeltværgesystemet såvel for forældrene som for overformynderiet og pengeinstitutterne være, at man nu i mangel af anden lovbestemmelse måtte kræve begge forældres underskrift, hvor man før kunne nøjes med faderens. Ved bestemmelsen i stk. 2 har man søgt at formindske disse ulemper ved at give hver af forældrene adgang til at kvittere for udbetalinger af den mindreåriges midler. Reglen vil navnlig betyde en væsentlig lettelse for overformynderiet, der heretter vil kunne fortsætte med at udbetale renter og andre periodiske ydelser til den person, der hidtil har modtaget ydelserne som værge, uden i denne anledning at foretage nogen undersøgelse af, om han fortsat er eneindehaver af værgemålet. Betænkelighederne ved at gennemføre bestemmelsen vil næppe være store, da værgens rådighed over den mindreåriges pengemidler er ret begrænset. Misbruges adgangen, kan den anden ægtefælle enten rejse krav om, at værgemålet fratages den pågældende i medfør af § 16, eller han kan nøjes med at meddele trediemand, at han ønsker at medvirke ved udbetalingerne. Dette sidste vil navnlig få praktisk betydning ved udbetaling af renter eller andre periodiske ydelser fra overformynderiet.

I stk. 3 bestemmes, at dersom den ene af forældrene ved fraværelse, sygdom eller af anden grund midlertidig er forhindret i at deltage i en under værgemålet hørende afgørelse, som ikke uden ulempe kan opsættes, udøves bestemmelsesretten af den anden. Bestemmelsen svarer til § 22, stk. 1 om udøvelse af forældremyndigheden; denne indeholder i sit 2. punktum yderligere den begrænsning, at der dog ikke må træffes nogen afgørelse af indgribende betydning for barnets fremtid, medmindre dettes tarv utvivlsomt kræver det, men tilsvarende indskrænkning har man ikke fundet nødvendig for værgemålets vedkommende, da det område, på hvilket en værge kan handle uden forinden at ind-

hente pupilautoriteternes tiltræden er ret snævert, og da nødvendigheden af pupilautoriteternes medvirken ved alle vigtigere afgørelser vil give den tilstrækkelige garanti mod misbrug. Bestemmelsen tager sigte på midlertidige forhindringer for den ene af forældrenes deltagelse i udøvelsen af værgemålet. Hvis hindringerne bliver af mere varig karakter, må man benytte sig af adgangen i § 6, stk. 3, 2. punktum til at få truffet bestemmelse om, at den ene af forældrene indtil videre skal være væрге alene.

Til § 51.

Som omtalt i de indledende bemærkninger er det en naturlig konsekvens af reglerne om dobbeltværgemål, at der må indføres regler om eventuelle tvistigheders løsning.

Det forudsættes, at bestemmelsen også vil kunne finde anvendelse, hvis den ene af forældrene nægter

at udtale sig om et af den anden fremsat forslag eller isøvrigt nægter at medvirke.

Til lovforslagets § 2.

Efter § 24 i bekendtgørelse nr. 64 af 12. marts 1930 angående værgens beføjelser og pligter aflægges værgemålsregnskaberne med kalenderåret som regnskabsperiode. Det er herefter fundet mest hensigtsmæssigt, at ændringen i værgemålsforholdene sker med virkning fra begyndelsen af den nærmest efter lovens gennemførelse indtrædende ny regnskabsperiode.

Myndighedsloven gælder ikke på Grønland.

Derimod gælder myndighedsloven for Færøerne, men efter bestemmelsen i § 7 i lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færørenes hjemmestyre må det anses for rettest, at nærværende lov først sættes i kraft på øerne efter forudgående forhandlinger med hjemmestyret.